

ковитъ краски, въ които силно преобладаватъ духовитъ и ударнитъ. Разнообразие въ ритма, въ който характерна черта съставятъ синкопираниѣ фигури, постоянно изпъкващата ритмична енергия на ударнитъ инструменти, измѣняване и вариране на мелодията, и една своеобразна полифония — сж най-важнитъ черти на Д. музика.

Джезми бей — Djesmy bey — турски цигуларъ, училъ цигулка частно въ Парижъ, сега е преподавателъ въ музикалното училище въ Анкор.

Джейкъбъ, Гордонъ — Jacob, Gordon — английски компонистъ, род. 5 юлий 1895 въ Лондонъ, ученикъ на Кралския музикаленъ колежъ въ Лондонъ, сега професоръ въ сщия, писалъ: концерти за пиано и струненъ оркестъръ, за виола и оркестъръ, „Три пѣсни на невинността“ за високъ гласъ, цигулка, виола и виолончелъ; мотети, хорови пѣсни и др.

Джемалъ, Рушидъ бей — Djemal, Rouschid bey — турски пианистъ и компонистъ, род. 1904 въ Цариградъ, училъ въ консерваторията въ Парижъ, преподавателъ по пиано и композиция въ Цариградската консерватория. Композиции: симфонии: „Бебекъ“ и „Карагъозъ“, „12 анадолски пѣсни“ и др.

Джеманиани, Франческо — Gemaniani, Francesco — значителенъ цигулковъ виртуозъ, компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 1667 въ Лука, умр. 17 септ. 1762 въ Дублинъ, ученикъ на Лунати и Корели, живѣлъ въ Лондонъ, Парижъ и Дублинъ, авторъ на първата истинска школа за цигулка, на 12 сонати за цигулка съ В. с., (преработени отъ него и за клавесинъ), 12 концерти гроби, и на следнитъ съчинения: „Изкуството на акомпанимента“ („Генералбасова школа“), „Guida harmonica“ (Водачъ по хармония) и допълнение къмъ него, „Правила за свирене съ вкусъ на цигулка“, „Учебникъ за добъръ вкусъ въ изкуството на музиката“, „Хармонични разнообразия“ и др. Освенъ това, е преработилъ цигулковитъ сонати отъ ор. 5 на Корели като „концерти-гроби“, и писалъ една школа за китара.

Джили, Бениамино — Gigli, Beniamino — именитъ италиански теноръ,

род. 20 мартъ 1890 въ Рецанати, училъ при Лацарини и въ музикалния лицей „Св. Цецилия“ при Антонио Котони и Енрико Розати. Следъ дебюта си като Ровиги въ „Джоконда“, обикаля всички голѣми италиански, после и европейски сцени, а сжщо е пѣлъ и въ Америка. Д. се слави поради красивия си, истински теноровъ тембъръ на гласа, и голѣмо изкуство на пѣние.

Джованели, Руджиеро — Giovanni, Ruggiero — значителенъ компонистъ отъ Римската школа, род. около 1560 въ Велетри, умр. 7 ян. 1625 въ Римъ, капелмайсторъ тамъ на: французската църква „Св. Лудвигъ“ и на германската, а отъ 1595 — замѣстникъ на Палестрина въ църквата „Св. Петъръ“, писалъ единъ голѣмъ брой творения, отъ които сж запазени: мотети (5—8 гласа) и мадригали (3—5 гласа), 3-гласни канцонети, виланели, сжщо меси и псалми.

Джовани да Кашиа — Giovanni da Cascia — единъ отъ първитъ майстори на Флорентинското „Ново изкуство“ (ars nova), род. — началото, умр. — срѣдата на XIV в. въ Верона, дето е живѣлъ въ двора на Мластиносъ II, писалъ мадригали и мотети.

Джордано, Умберто — Giordano, Umberto — значителенъ оперенъ компонистъ, род. 27 авг. 1867 въ Фогия, ученикъ на Паоло Серпао въ Неаполската консерватория; при конкурса на издателя Сончоньо презъ 1888 обръща внимание съ операта си „Мартини“, последвана отъ „Мала-вита“, „Регина Диаци“, „Андре Шение“, (която бързо напраща името му известно), после „Федора“, „Марчела“, „Мадамъ Санъ Жень“ (1915) и „Cena delle Beffe“ (1925) и др. Оперитъ на Д. се отличаватъ съ своята приятна мелодика и красива инструментация. Д. е радетелъ за опростяването на оркестровата партитура (гл. т.). Освенъ опери, писалъ е и една симфония „Piedigrotta“. Отъ неговитъ опери у насъ сж играни „Федора“ и „Андре Шение“, последията имала, както навсѣкжде, голѣмъ успѣхъ, слагащъ се главно на сюжета, а сжщо на силното сценическо въздействие и течаща мелодика.

Джорджети, Фердинандо — Giorgetti, Ferdinando — цигуларъ и ком-